

LA LLUFA

EL MILLOR JAPONÈS ÉS EL MORT

Si algú vol saber el que és la tradició, que vagi de putes o passi pel Japó. La primera alternativa és com un cant a la vida, la segona és l'amor pel passat i com a passats, qui més entranyable que els nostres difunts?

El Japó estima als seus morts. Es veu que els hi troben alguna cosa especial. Entenguem-nos, no és que estimin al papa o a la mama difunta, no, estimen als morts en general precisament per això, perquè estan morts. Un tipus de necrofilia com una altra.

Hi ha però un però. S'entén? Volem dir que, una vegada acceptada la veneració nipona cap els seus morts, caldria preguntar-se per què no senten el mateix amor pels conciutadans que encara resten vius. Perquè n'hi ha de japonesos vius, encara.

Sembla que cada vegada hi ha més japonesos que viuen en la soledat més profunda i angoixant. Fins a tal punt la situació és greu que el govern ha decidit crear un Ministeri de la Soledat. Toma!

La pregunta és què fa un Ministeri de la Soledat. Es difícil imaginar-se un organisme així. Quina intenció tenen, quina estratègia? Què o qui hi ha en aquell Ministeri? Són un Ministre i un Secretari els que fan tota la feina en soledat? Surten al carrer, agafen una dotzena de ciutadans i els porten a menjar un Frankfurt plegats?

El nostre corresponsal a Tokio, no té ni punyetera idea del nou Ministeri, però ens ha aventurat que potser la raó de l'invent està en la quantitat de morts que es troben pels carrers o en les estacions de metro o en els pisos veïns. La cosa va així, primer senten una mala olor, després rebusquen i al final es troben amb algú que porta setmanes difunt. Aleshores avisen a la família, que agafa les restes i comença a santificar al seu difunt i a omplir-lo de sàndal. Les autòpsies diuen que la majoria d'aquests japonesos han mort en soledat, deprimits i sense una orella que escolti les seves darreres paraules.

No som ningú per criticar als japonesos i menys des que la Nissan va fotre el camp de Catalunya però gosaríem presentar una proposta. Enlloc d'estimar tant als morts, no podrien les famílies dels vius trucar de tant en tant a casa dels seus vells per preguntar si segueixen vius i, posats a fer, donar-los una estona de conversa? S'estalviarien molta pasta amb un nou Ministeri.

LLUFA PELS VIUS NIPONS.

